

mangfoldige Forhold, hvor en Embedsmand kan føre sig saaledes op, at Regjeringen vilde handle aldeles urigtigt, om den ikke afstedigede ham. Det vilde dog imidlertid være haardt for Staten, om den skulde give den samme Pension til en Embedsmand, om hvilken Regjeringen dømte, at han var udfikket til sit Embede paa Grund af sin Opførelse, som den giver til den allerhæderligste Embedsmand; dette kan heller ikke være Pensionens Mening. Naar det ærede Medlem (E. Rimestad) spørger, om man ved en saadan Lov, til hvis Indbringelse her er hentydet, har tænkt paa den Konflikt, som derved vilde fremkomme mellem de forskjellige Statsmagter, og naar han siger, at han ikke seer, hvortil en saadan Lov skulde nytte, saa vil jeg udtale, at dersom Loven blot indeholdt disse Ord: „Ingen Penge maae udbetales af Statskassen til Pensioner, der ikke engang have været opførte paa Finantsloven“, saa gad jeg vide, hvor de vilde komme fra; Domstolene stode da med deres Dom og vi med vor Kasse, og midt imellem dem stod Embedsmanden, som ikke kunde faae Pension, naar han ikke henvendte sig paa det rigtige Sted, nemlig til os, som have Kassen. Det er en ganske simpel Fremgangsmaade i Forhold som dette, og det har ogsaa været foreslaaet i Udvalget at gaae denne Vej; men vi vare Alle enige om, at det vilde være urigtigt at optage noget Saadant her i Finantsloven, ellers sandsynligvis den rigtigste Vej, da det er den klareste. Det er min Overtydning, at Domstolene ved at tillæge sig Ret til at dømme over en kongelig Handling have overstredet deres Kompetence, have fremkaldt en Konflikt mellem Statsmagterne og have sat Kongens og Folkethingets Ret fuldstændig tilside.

Seg skal nu ikke gaae videre ind paa denne Sag, hvorimod jeg skal tillade mig at omtale en anden Paragraf, som ogsaa i dette Dieblif foreligger, nemlig § 14. Naar de ærede Herrer igjen ville eftersee denne Paragraf, der er kommen ind i Finantslovene efter mange Forhandlinger med det andet Thing og med Regjeringen, saa troer jeg, at de ville forbauses over at see en Paragraf af denne Art i en Lov, som skal give et Overflag over Indtægter og Udgifter; thi der er vistnok ikke noget

Mennekke her i denne Sag, og jeg troer heller ikke udenfor den, som er istand til at kunne angive, hvad de deri anførte Love have at betyde i finantsiel Henseende, og dog staae de paa en Lov, der efter Grundloven skal være en Overflagslov. Det er min Overtydning, at denne Paragraf, affattet paa denne Maade, hverken kan fyldestgjøre Grundlovens Fordringer til en Finantslov, eller overhovedet det simpleste Drav til en saadan; thi denne Opregning af usikre Bestemmelser med den Forudsætning, at naar de blive gjorte sikke — dog ikke i den Retning, hvorom der i denne Lov er Spørgsmaal — skulle Pengene kunne gives, kan ikke være rigtig; der maa kunne udfindes en anden Maade. Seg skal ikke gaae videre ind paa dette Spørgsmaal, der længe har været forhandlet, og det kan være, at det behøves, at det er nødvendigt, at der tænkes endnu længere derover; men det er min Overbeviisning, at naar denne Finantslov uforandret gaaer ind i i Verden og bliver seet af Folk, der ikke ere indtagne af de Fordomme, paa Grund af hvilke denne Paragraf er bleven til, vil den vække Forundring, og Ingen vil kunne troe, at det er alvorligt meent, at disse Love skulle opføres paa den Maade i Finantsloven. Seg vil derfor, naar Finantsloven kommer til tredie Behandling, stemme imod den, som jeg vil stemme imod enhver Finantslov, der ikke finder en anden Maade at løse dette Spørgsmaal paa, saa overbestift er jeg om, at vi her have et Ansvar overfor Grundloven.

E. Rimestad: Seg maa tillade mig bestemt at protestere imod den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har indbragt Hans Majestæt Kongens Navn i denne Debat. Det er efter min Mening ikke tilbørligt at gjøre Saadant; thi Dvirgheds Handlinger, der have Hans Majestæts Kongens Underskrift, ere dog at betragte som udgaaede fra den ansvarlige Regjering, ikke fra den uansvarlige Konge; det er vist, at det at kritisere en Dvirgheds Handling, undertegnet af Hans Majestæt Kongen og paraseret af en ansvarlig Minister, paa ingen Maade kan betragtes som et Angreb paa Hans Majestæt. Det var netop denne aldeles urig-